



שמיני

בחי ניסן תשפ"ה

גליון מס' 472

הדלקת נרות: 18:36
נץ החמה: 05:56
צאת שבת: 19:53
צאת שבת ר"ת: 20:29

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו



אין ערובה

מיתת בני אהרון... למה הם מתו?
בחז"ל אפשר למצוא לפחות 10 סיבות...
או שנכנסו שתויי יין, או שהקריבו אש זרה, או שלא נישאו...
כולם מנסים למצוא מה היה החטא שגרם.
אבל אני לא מבין... כתוב בתורה שמשח רבנו אומר לאהרון: "הוא
אשר דיבר ה', בקרובי אקדש ועל כל פני העם אכבד".
זאת אומרת שמראש כבר היתה תכנית סדורה שבעת חנוכת המשכן,
הקב"ה יתכבד בכך שימותו שני צדיקים... אז למה לחפש עבירות?!

פעם היה מלך שבנה עיר חדשה...
הוא בנה בניינים יפים, כבישים רחבים ומשוכללים, נטע עצים
ופרדסים ובנה גינות ושטחים ציבוריים... העיר הכי יפה בעולם!
אחרי שהוא גמר להשקיע שם את כל הכסף, הוא קרא לאחד
מחכמיו וביקש ממנו שיעשה איזה סיבוב בעיר, אולי הוא יראה
שחסר שם משהו...
החכם התסובב בעיר כמה ימים וכשהוא חזר הוא פנה אל המלך
ואמר לו: "תשמע, בעיר הזו הכל נפלא! רק דבר אחד שכחת...
אין מרפאה בעיר. איך אפשר לגור בעיר ללא רופא?!"
אמר לו המלך: "אתה צודק! חפש לי את הרופא הכי גדול בעולם,
ותבקש ממנו שיבוא לגור בעיר הזו ויספק שירותי רפואה
לתושבים... אני אתן לו בתמורה את הוילה הכי יפה בעיר...!"
טוב, חיפשו ומצאו. כשהרופא הגיע אל העיר, כל העיר יצאה לקבל
את פניו... עשו לו כבוד גדול וחנכו את המרפאה החדשה.
בטקס קבלת הפנים הרופא נעמד לדבר, ואחרי שהוא סיים את
דבריו הוא פנה אל התושבים ואמר להם: "האם יש בקהל מישהו
שזקוק לטיפול רפואי?" נעמד אחד הנוכחים ואמר: "כן, יש לי כאב
ראש...". "כנס למרפאה", אמר הרופא.
הוא נתן לו תרופות, ואחרי כמה ימים החולה נפטר...
כל השמחה נהפכה לתוגה. עכשיו צריך להחזיר את הוילה למלך...
קרא לו המלך ואמר לו: "תראה, או שאתה לא רופא טוב, או שאתה
טיפש. אבל מאחר ולא כל כך נראה לי שאתה רופא לא טוב, שהרי
אתה מפורסם בכל העולם כרופא מספר 1. אם כן למה התנהגת
בטיפשות? אם ראית שהחולה הזה הולך למות, למה לקחת אותו
בתור פצינט? אני מבין שיש דברים שרופא לא יכול לרפאות, אבל
למה עשית לעצמך כזה סיפיתח גרוע?!"
אמר לו הרופא: "אני רופא מצויין ואני גם חכם. אני פשוט פחדתי
שאחרי שהבאת אותי, החבר'ה פה יחשבו לסמוך על הרופא הטוב
בעולם, ויתחילו לעשן כל היום נרגילות ולאכול בשר שמן וציפס.
אני רציתי שהם ידעו שאפילו שאני רופא טוב, הם צריכים להישמר.
אומר המגיד מדובנא: אם הקב"ה היה בונה את המשכן, בני ישראל
היו חושבים שאפשר כל היום לעשות עבירות ולהביא כפרה קרבנות.
לכן הקב"ה בחר צדיקים לחנוך בהם את המשכן, שכולם ידעו
שאפילו אם יש עבירה קטנה מן הקטנה... הקרבנות הם לא ערובה.

זה הוא!

"ויודם אהרון".

משה רבנו היה מגמגם.

אבל הוא לא היה כמו אחד שאנחנו קוראים לו היום מגמגם...
אם הוא רוצה לומר אבטיח הוא אומר א... א... אב... אבטיח.
הוא היה כבד פה וכבד לשון וערל שפתיים.

אותיות השפתיים בומ"פ הוא לא יכל לומר, גם לא אותיות
הלשון דטלנ"ת. וגם אותיות החיך גיכ"ק הוא לא יכל לבטא.

למה? למה הקב"ה עשה לו את זה?!

אומר הבן איש חי: כי היה ידוע לעם ישאל שכשיבוא הגואל
הוא יאמר סיסמא... "פקד פקדתי אתכם", ועם ישראל ידעו
שהוא הגואל!

נו, וכמה משוגעים אמרו את הסיסמא הזו?! לא חסר.

אז איך עם ישראל ידעו מי הוא הגואל האמיתי???

כשבא אדם שלא יכול לומר פ' ולא ק' ולא ד'...

איך הוא הצליח לומר "פקד פקדתי"??!

אלא ודאי שהשכינה דיברה מתוך גרונו!

אבל באיזה גיל הוא נעשה כבד פה וכבד לשון? בגיל 3.

ובאיזה גיל יצא לפועל תכלית הפגם והמום הזה? בגיל 80.

77 שנים משה רבנו סוחב את המום הזה... ומבלי לדעת למה!

ר' צבי ביאליסטוצקי היה מבחירי תלמידי ישיבת טעלו.

הוא נעשה חולה בשחפת, ובימים ההם מי שנעשה חולה

במחלה הזו היה צריך לצאת קצת להרים וליערות כדי לשאוף

אור נקי וצח.

אבל לשיבה לא היה כסף כדי לשלוח אותו לנופש בהרים ולכן

בבין הזמנים הוא נשאר בישיבה.

באו הבחורים ואמרו לראש הישיבה: "רביה, צבי חייב לצאת

כדי להתרפאות מהשחפת... למה לא מוציאים אותו להרים?!"

אמר להם הרב: "מה אתם רוצים שאני אעשה?! אין כסף".

טוב, בינתיים הגיעו הצעות שידוכים ובין ההצעות היתה הצעה

אחת מיוחדת במינה...

אבל מאחר והם שמעו שהיתה לו שחפת, הם רצו לעמוד על

העניין ולברר עד כמה השחפת היתה חזקה וכמה היא חמורה?

איך מבררים מה היה המצב של השחפת?

שאלו את הבחורים: "תגידו, בשנתיים האחרונות הוא יצא

לנופש בבין הזמנים?!"

ענו הבחורים: "לא". לכן הם הסיקו שכנראה השחפת שהיתה

לו זה שום דבר, ומיד נסגר השידוך...

לדעת שאתה רואה דבר אחד, והקב"ה מסדר דברים אחרת.

צדיקים

רבנו אהרן הכהן רוזנפלד זצ"ל



באחד ממסעותיו של רבינו לעת זקנותו נקלע ליישוב אחד, וארע לפתע, שהיה נזקק לנקביו. לא אבה רבינו להיכנס לבית-מדרש המקומי מפני כבודו של בית המדרש, וגמר אומר לעלות לבניין מגורים. שירך רבינו את רגליו ועלה לקומה הראשונה והקיש בדלת, נפתחה הדלת ע"י איש גס רוח, מששמע את הבקשה, החל לשפוך עליו קיתונות של גערות וגירשו בקללות ובבושת פנים. חזר רבינו על עקבותיו, והחל לשרך רגליו החולות והזקנות לקומה העליונה והתברר, כי לא הייתה מיושבת בדירים, כך שהוצרך לעלות לקומה נוספת.

עודו עולה מדרגה אחר מדרגה מתנשם ומתנשף מכובד המאמץ, ובן לווייתו שומע, כי שפתי רבינו ממלמלות משהו, היטה את אוזנו כאפרכסת, ונדהם לשמוע את רבינו חוזר שוב ושוב:

"תמחל ה' למי שמצער לי, מחול לו. תמחל לו ה', מחול לו".

פעם אחת התהלך רבינו ברחובה של עיר והבחין בשני ילדים, העומדים וממתניינים שיעבירו אותם את הכביש, יגש רבינו נטלם בידיהם והחל להעבירם את הכביש. משמשו בקדוש לא יכול לסבול זאת וביקש לרבינו, כי ייחל לו להעבירם את הכביש, על כך השיב לו רבינו:

"ותפילין, אתה גם מניח במקומי?".

פעם נראה רבינו במנעלים חדשים לרגליו בעוד הקודמים לא היו במצב גרוע כל כך. התפלאו בני המשפחה, כי נודע רבינו כמסתפק במועט וכאינו ממחר לרכוש דברים חדשים... הרצו בפניו את התמיהה ורבינו נענה ברגש: "לא הרחק מכאן פתח אברך אחד חנות נעליים למחיתו והבחנתי כי אינו רואה סימן ברכה. הרגשתי בנפשי צורך לחזקו ולעודדו, ולכך רכשתי אצלו זוג נעליים כדי לשמחו".

באחד מימי ערבי פסחים, בא לפני רבינו אברך שבור ודמעתו על לחיו, מתנצל הוא בפני רבינו, כי אמנם אינו מכיר, אך מרגיש הינו, כי הוא צריך לשפוך את מר נפשו. היא סיפר כי התברך במשפחה ברוכת ילדים וכולם תינוקות ועולי ימים, ולפני מספר שבועות עמדה זוגתו והודיעה כרחוק כי השנה די לה בטיפול היומיומי בגידול הילדים, ואין זמנה עימה לעבודת הניקיון לפסח, ועל כן מטילה את כל עבודות הניקיון וההכנה לפסח על כתפיו הרכות. וזה כמה שבועות, שעומד מהבוקר עד הלילה ונקרע מהעבודות המפרכות שלא הורגל בהם, ולא רק זאת, אלא גם הבית צר מהכיל, ואינו מצליח לעשות מאומה מרוב אי הסדר השורר בבית וקרוב הוא לסף התמוטטות. עמד רבינו והיטה אוזנו תוך ירידה לפרטים הקטנים בהשתתפות כנה, מנחם ותומך ומאמץ בריכים כושלות. בערב פסח בבוקרו של יום מוזמן האברך לבית רבינו, והנה בא לקראתו רבינו בצהלה ובסבר פנים יפות, תוך שהוא נענה אליו: "הלא עבדת בערבי פסחים עבודה מייגעת ומפרכת, חשבת, כי מגיע לך קצת תגמול. הנה קניתי לך טלית מהודרת והשחלתי בעצמי את הציציות, גם אביא לך ג' מצות משלי לליל הסדר". פני האברך אורו, עיניו זרחו באושר בראותו כי יש מישהו שקרוב לליבו, שמשתתף ומרגיש בקשיים העוברים עליו. "מה אומר ומה אדבר" - מסיים האברך "אותה שנה ערכתי את ליל הסדר בהתרוממות הנפש והמוחין, ובשמחה מיוחדת".

הפינה הרגילה

בטבח הנורא שהיה בשמחת תורה היו גם ניסים. אחת המשפחות בקיבוצים, שאינם שומרים תורה ומצוות, היו בממ"ד.

לאבא היה אקדח, וגם לבן שהיה חייל משוחרר. הם לא הצליחו לסגור את החלון של הממ"ד עד הסוף, וכשהמחבלים הגיעו אליהם, הם דחפו את הקנה של רובה הקלאצניקוב דרך החריץ שנותר. האבא הורה לבני המשפחה: כל פעם שהקנה נכנס לממ"ד אני והבן יורים, ואתם אומרים "ישמע ישראל". וכך היה.

הרובה של המחבלים לא הצליח לפגוע בבני המשפחה, ואילו האבא הצליח לפגוע ביד של אחד המחבלים.

האבא הבין ערבית, והוא שמע את המחבלים אומרים: "את בית מספר 4 ו-8 הורגים, אבל כאן במספר 6 חוטפים".

אבל מאחר שהם לא הצליחו להיכנס לממ"ד או לפגוע במשפחה, הם החליטו לשרוף את הבית. הם שפכו בנזין וניסו להדליק... אבל לא נדלק! לאחר זמן הגיעו חיילים, התפתח קרב יריות והמחבלים ברחו.

כשהאבא יצא החוצה, הוא ראה מוחץ לחלון של הממ"ד 8 זוגות נעליים.

מתי הימ"ש-ניקים הללו מורידים נעליים? כשהם מתפללים!

אחרי כמה ימים הוא פגש ערבי, אז הוא שאל אותו: "יתגיד, איך זה עובד אצלכם? גם באמצע הקרב... באמצע שאתם נלחמים... אתם נעצרים ומתפללים?!"

אמר לו הערבוץ: רק אם רואים באמצע הקרב דבר שהוא לא טבעי, משהו שהוא מנוגד לטבע, אז אנחנו עוצרים באמצע המלחמה ומתפללים! תבינו לא מדובר על יהודים ששומרים שבת, וכנראה אפילו לא יום כיפור... אבל "שמע ישראל" של יהודי, כבר משנה את כל חוקות וכללי הטבע!

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שלומדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוהל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה



נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גבייה